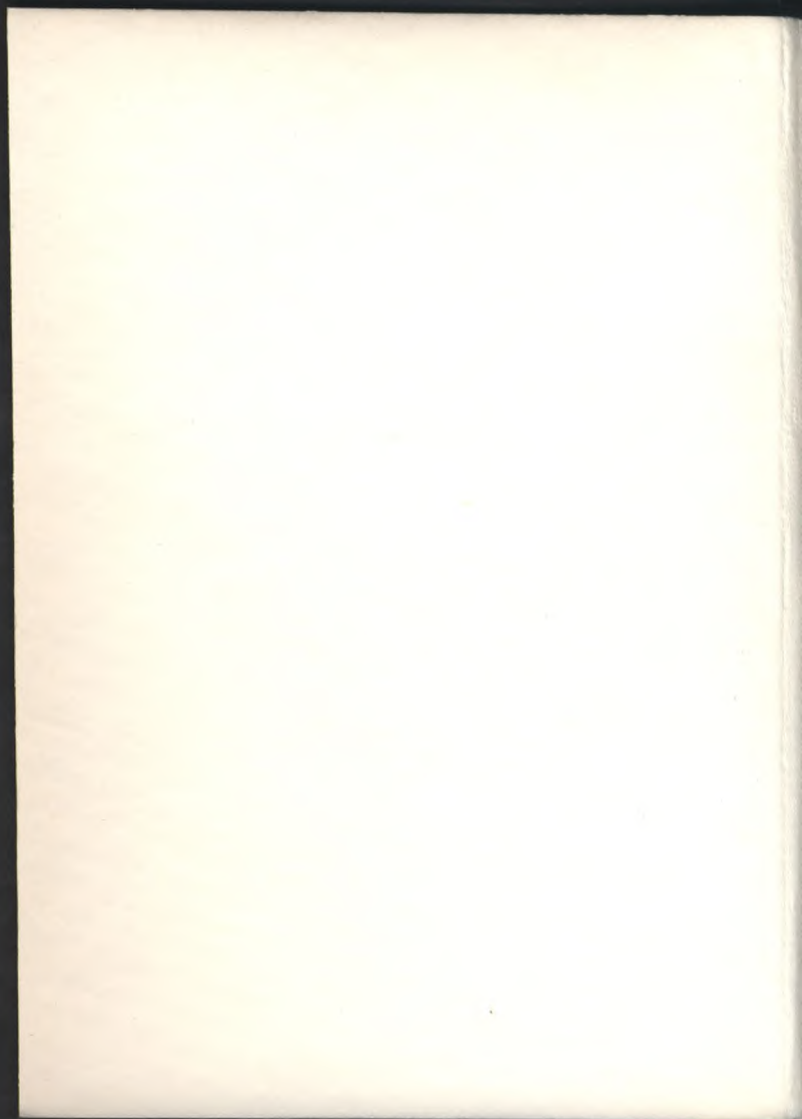

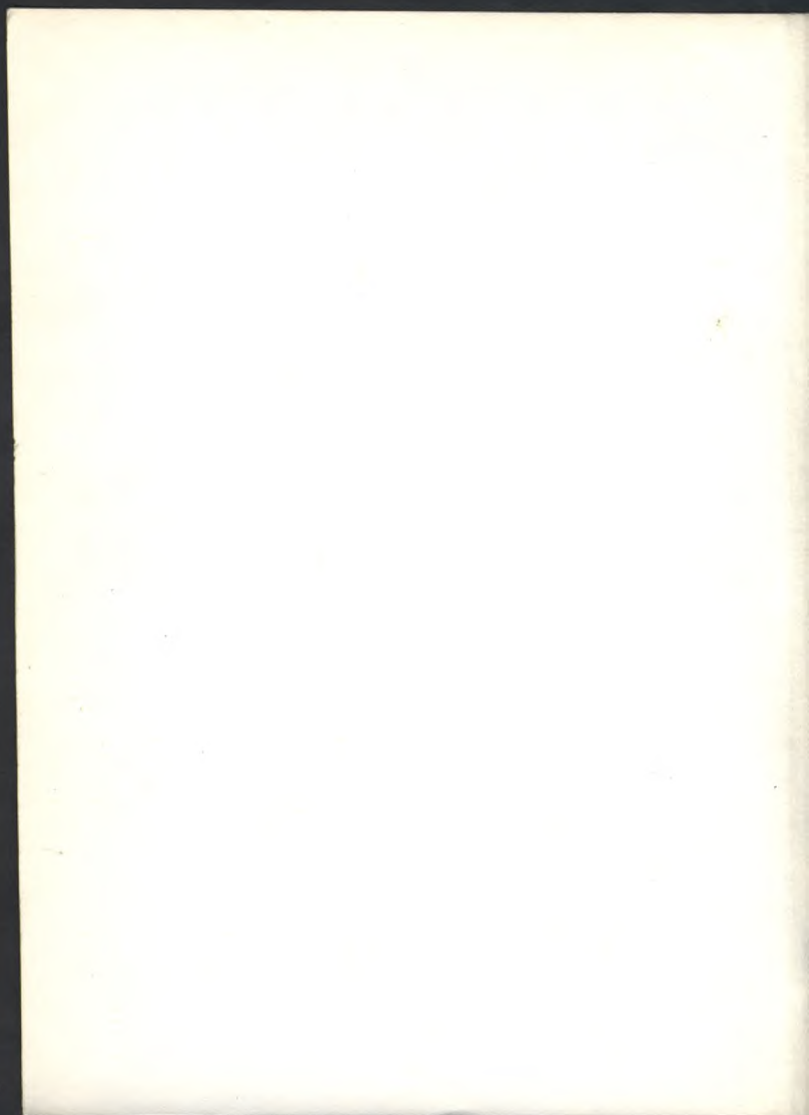
11244

433

12744 1924/123

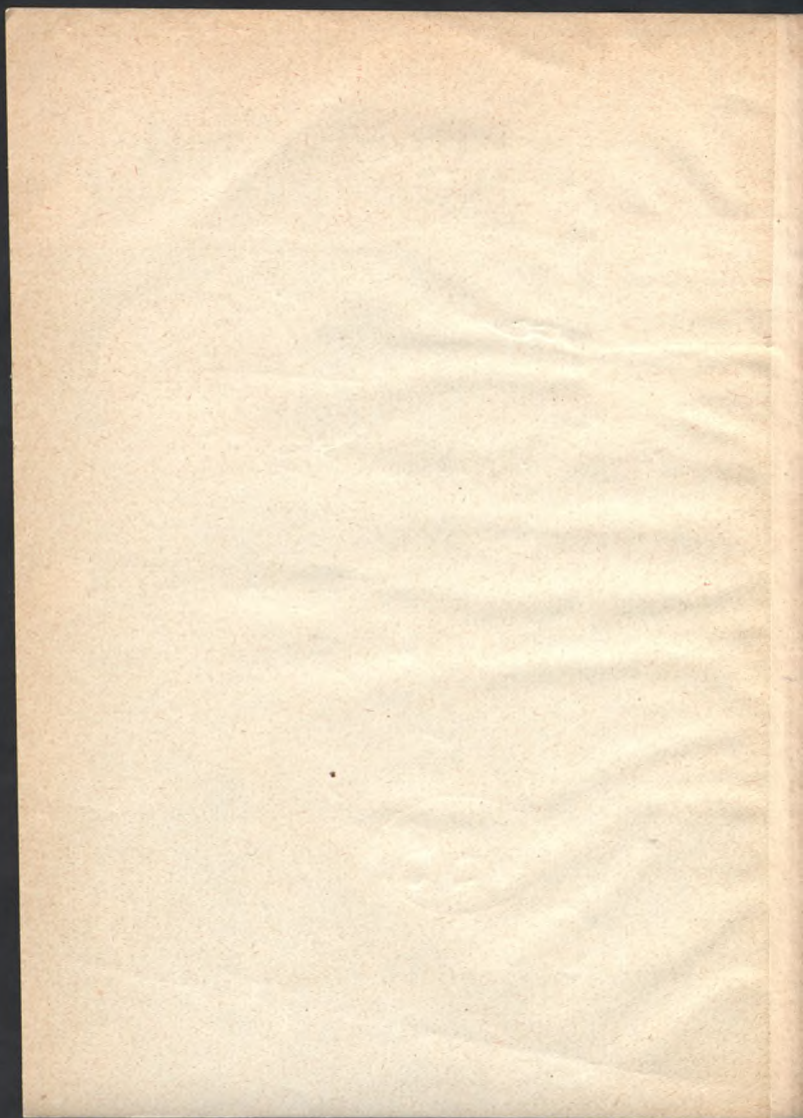
ÜZENET PERZSIÁBÓL

GOSZTONYI
ÁDÁM
REGÉNYE

422

Üzenet Perzsiából

REGÉNY

IRTA

Gosztonyi Ádám

LITERARIA KIADÓVALLALAT KFT.

br

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk.

A fődelet Kner Albert készítette.

Foto: Metro.

11244/433

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Tel.: 124-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9 60 P, félévre 4 80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

Hungária Hírlapnyomda R. T. Budapest.

Hetenkint két Világvárosi Regény jelenik meg!

1.

Ted Taylor hajón, vasúton, repülőgépen utazott napok óta. Perzsiából igyekezett hazajutni New Yorkba, hogy felvegyen a New York Evening Tribunetól bizonyos pénzeket, amiket nem küldtek utána és hogy könyvformában rendezze sajtó alá összegyűjtött cikkeinek javát.

Útközben megállt Berlinben.

Mikor a repülőtéren kiszállt a Junker-gépből, úgy érezte, hogy lába alatt inog a föld.

— Mi az ördög! — káromkodott magában.

Először arra gondolt, hogy talán a scotch-whisky, amivel az úton erősítgette magát, szállt a lábába. De nem. Hozzá volt szokva az italhoz, az a kis whisky nem árthatott meg neki. Ekkor az a gondolata támadt, hogy hátha beteg! Talán valami titokzatos keleti betegséget hurcolt magával a szervezetében Perzsiából?

De aztán pár lépés után rájött, hogy nincs semmi baja, nem lehet, hiszen annyiféle kalandon, pestísen, háborús veszedelmen ment már keresztül világ-reporteri pályáján minden baj nélkül, hogy — úgylátszik — immunis a szerve-

zete minden fertőzés ellen. És most csak azért inog lába alatt a föld, mert napok óta vasúton, hajón, repülőgépen, szóval folyton mozgó talajon balanszírozta magát, úgy, hogy most már a szilárd földet is mozogni érzi a lába alatt és szétvetett lábakkal próbálja egyensúlyban tartani magát rajta.

— Úgy megyek — állapította meg magában, — mint egy tengerész, aki, amint szárazföldre lép, rögtön dülöngélni kezd, mintha be lenne rúgva...

Mosolygott ezen a gondolaton. Kicsit járkált a kellemes tavaszi szélben, ami simogató szárnyakkal suhant végig a repülőtéren és már szilárdnak érezte magát.

Mikor az Adlon-szálló előtt kiszállt a taxiból, még bűgött kissé fülében a repülőgép propellerjének berregése, amit Konstantinápolytól Berlinig egyfolytában hallgatott, de mire megfürdött, megborotválkozott, felöltözött és kilépett szmokingban a szobája ajtaján, már teljesen rendben volt ismét, úgy önmagával, mint az egész világgal.

Ez meg is látszott rajta. Ted Taylor jóképű fiú volt és — ha nem volt éppen részeg és borotválatlan — a mozivásznak is beillett volna hősszerelmesnek. Így, szmokingban, különösen jól festett. Barna haja tetszetős hullámokban símul a hátra a fején, szemeiben értelem és elmésesség csillogott, formás, kissé előreugró álla pedig kemény akaratőről tett tanuságot. Mindezt kiegészítette az a magabizás, mely már szinte kissé

hetykén sugárzott le az arcáról. Ezt mutatták egyébként nyugodt, hűvös mozdulatai, széles válla és arányos, egyenes alakja is...

Ted lement az étterembe.

Megállt az étterem ajtajában és körülnézett kissé. Néhány pillanat alatt megtalálta, amit keresett és egy asztal felé indult, ami mellett egy szemüveges, ezüstös halántékú gentleman ült magában.

— Jó estét Mr. Cunningham.

A másik felállt és barátságosan kezet nyújtott.

— Foglaljon helyet.

Ted leült és az étlapra meredt, amit az elősiető pincér nyomott a kezébe. Rövid tanulmányozás után megrendelte a vacsorát, aztán asztaltársához fordult.

— Azért telefonáltam Konstantinápolyból, hogy itt találkozunk, mert egy szívessegre akarom kérni...

A másik kissé szemrehányóan mosolygott csillogó, ötszögletű szemüvege mögül.

— Csak azért? Remélem, anélkül sem mulasztotta volna el, hogy egy régi barátját viszontlássa. Nem szólva arról, hogy különben is állampolgári kötelessége a követségen jelentkezni, hogy tudjunk róla, ha valami bajba kerül.

Mr. Cunningham a berlini amerikai követség egyik főembere volt. Nem reprezentált, nem jelent meg a parádékon, szóval nem volt nagykövet, de ő intézte a követség legfontosabb ügyeit.

Most megigazította a szemüvegét.

— Well, mi legyen az a szívdesség? Halljuk, mi a baj?

— Nincs semmi baj — kezdte Ted kanalizni a levest, amit a pincér eléje tett, — csak arról van szó, hogy... ismer ön egy von Gleichburg nevű katonatisztet?

— Báró Oscar von Gleichburgot?

— Igen. Azt hiszem, az a teljes neve. Ismeri?

— Igen. Vezérőrnagy. A hadügyminisztériumba van beosztva.

— Ő az. Róla van szó.

— Mit akar tőle?

— Hozzon össze vele, Mr. Cunningham. Beszélni akarok vele. Illetve nem is vele, hanem a feleségével. A bárónéval...

Mr. Cunningham elgondolkozott egy pillanatra.

— Hát az nehezen fog menni — mondta vontatottan.

Ted megütődve nézett rá.

— Miért menne nehezen? Olyan nagy személyiség a báró, hogy nem lehet hozzájutni?

— A báróval találkozhat — felelte különös pillantással a másik, — de a feleségével aligha...

— Dehát miért?

— Azt nem tudnám megmagyarázni. De így van. Valami rendellenesség van az életükben...

— Micsoda rendellenesség?

— Azt senki sem tudja. Valami furcsa titokzatosság veszi körül a báró családi életét. A feleségével sohasem mutatkozik nyilvánosan. A báróné ott él a gleichburgi családi kastélyban...

— Nekem beszélnem kell vele.

— A báróné soha nem mozdult ki a kastélyból. Még senki sem látta Berlinben. A báró pedig tudomásom szerint még soha senkit nem hívott magához a kastélyba.

— Miért? Annyira félti a feleségét?

— Nem tudom... de valószínű, hogy más oka van.

— Mi más oka lehet?

— A jó Isten tudja. Sok mindenfélét suttog-nak. Hogy a báróné — beteg. Valami különös baja van...

— Nekem beszélnem kell vele — mondta Ted makacsul.

Mr. Cunningham, aki már a feketénél tartott, szivart vett elő. Pedánsan levágta a végét, megnyalazta, aztán teljes figyelmét a szivarnak szentelve, élvezettel rágyújtott. Az első füstfelhő után újra Tedhez fordult.

— Engedjen meg egy kérdést. Miért akar mindenáron találkozni a bárónéval? Ismeri talán régebbről?

— Nem — felelte Ted nyíltan, — téved, ha valami romantikus szerelmi csacsiságra gondol, Mr. Cunningham. Csak arról van szó, hogy a baronesz amerikai származású. A baronesz apja Robert Ashton, a Columbia egyetem volt tanára, a híres nyelvtudós és kutató, akivel találkoztam Perzsiában. Irtam is róla egy-két cikket. És történetesen abban a megrázó élményben volt osztályrészem, hogy ott voltam Robert Ashton halálos ágya mellett, mikor a nagy tudós meghalt.

Perzsiában. Az utolsó napokban sokszor emlegette a lányát és halála előtt megbízott, hogy keressem fel. Rám bízott néhány dolgot, hogy adjam át a lányának. Természetesen megígértem. És szeretném megtartani az ígéreteimet, Ennyi az egész...

— Hát akkor természetesen találkozni fog a báróval. A magam részéről mindenesetre bemutatom magát neki. De üdvösebbnek tartanám, ha ez a bemutatás nem a hadügyminisztériumban, azaz a báró hivatalában történne. Ott esetleg túlrideg fogadtatásban lenne része. Ezt társadalmi úton kell elintézni. Majd találunk rá valami alkalmat. Mennyi ideig marad Berlinben?

— Ameddig elintézem a dolgaimat. Néhány hétig, esetleg tovább is. Egyelőre várom a szolgálmat, akit Konstantinápolyban szerződtettem. Ott találkoztam vele a Bosporus partján, görög fiú s már járt Amerikában is. Így most már van inasom s egy személyben soffőröm is. Mert Nicholas mindenhez ért. Ő hozza utánam vasúton a sportkocsimat és Buddyt is.

— Buddyt? Hát az ki?

Ted felnevetett.

— Nem ki, hanem mi. Buddy egy derék, hím farkaskutya.

— Hát azt hol szedte fel?

— Perzsiában, Ahston professzortól kaptam. Ahston nem bírta elviselni a gondolatot, hogy a derék állat gazdátlan marad és rámbízta, hogy vigyem el a lányához. Buddyt nem hozhattam magammal a repülőgépen s így be kell várnom

Nicholast, aki a jövő héten érkezik meg a kutyával, az autómmal s a többi holmimmal.

— Helyes. Akkor jöjjön el mához egy hétre az amerikai követség estélyére. Majd küldök meghívót. És természetesen meghívom von Gleichburg bárót is. Ott az estélyen majd bemutatom magukat egymásnak. Abban a légkörben valószínűleg könnyebb lesz elérni, hogy a báró meghívja magát a kastélyba és bemutassa a feleségének...

— Köszönöm. De nem jobb lenne, ha mindjárt a bárónőt is meghívná az estélyre? Mindenesetre címezze a meghívót úgy a bárónak, mint a bárónőnek.

— Természetes — mosolygott Cunningham, — csak nem képzeli, hogy ilyesmiről megfedkezem. De nem hiszem, hogy báró Gleichburg magával fogja hozni a feleségét.

— Hátha mégis...

— Aligha... — rázta a fejét Cunningham.

Ted rájött a követség estélyén, hogy Cunningham minden tekintetben igazat mondott. A báró egyedül jelent meg. Egyenruhában volt, ami erősen szélesítette a vállait. Egyébként is szálas, jó termetű ember volt, szabályos arccal, középén gondosan választott, lesímított hajjal. A bal szemén monokli csillogott hidegen.

— Határozottan szép ember — gondolta Ted magában, — csak van valami az arcában, ami

unszimpatikusná teszi... Talán éppen az arcvonalak tökéletes szabályossága... Az ilyen mozdulatlan, szép arc olyan, mintha csak álarc lenne, mely éppen arravaló, hogy eltakarja a mögötte rejtőzködő emberi szenvedélyeket, kegyetlenséget, gonoszsgot, vagy ki tudja még, mit nem...

Nem volt ideje tovább analizálni a bárót, mert Cunningham lépett hozzá, belekarolt és vitte magával.

— Jöjjön, most bemutatom báró Gleichburgnak...

A báró udvariasan, de ridegen viselkedett a bemutatás alatt. Mikor megtudta Cunningham-tól, hogy az amerikai fiatalember újságíró, kissé kiegyenesedett, szinte ellenségesen. Az arca nem változott, csak mintha valami megfagyott volna körülötte; a monokli szinte jégdarabként csillogott a bal szemén...

Akkor sem melegedett fel, mikor Ted nyíltan azt mondta:

— Megvallom, kerestem ezt a megismerkedést, báró úr. Ugyanis találkoztam az apósával, Ahston professzorral Perzsiában. A professzor halála előtt sokat emlegette a lányát és megkért, hogy kedvenc kutyáját és néhány értékes perzsa kéziratot vigyek el a bárónéhoz.

— Nagyon köszönöm — felelte a báró udvariasan, de továbbra is hidegen, — volna szíves megmondani, hogy hol lakik?

— Az Adlon Hotelben.

— Helyes, — mondta a báró ridegen — majd odaküldetek a holmikért...

Tednek nem imponált a báró. Hiszen beszélt ő már fontosabb személyiségekkel is, nagyobb emberekkel, hadvezérekkel, államférfiakkal... Nem ambicionálta azt sem, hogy a báróval társadalmi érintkezésbe kerüljön. Soha nem oktrojálta senkire a barátságát és nem volt tolakodó sem, ha ujságírói érdeke nem kívánta...

De most mégis bosszantotta a báró magatartása.

— Nézze, báró úr — mondta közvetlenül, — nekem úgy szól a megbízatásom, hogy a rámbízott dolgokat személyesen adjam át a bárónénak.

— Sajnos, a bárónő gyengélkedik és senkit nem fogad — felelte báró Gleichburg mozdulatlanul hűvös arccal.

Ted Taylort azonban nem lehetett olyan könnyen lerázni, ha egyszer belekapaszkodott valamibe.

— Nem szeretnék tolakodónak látszani, báró úr — jelentette ki nyugodtan, de határozottan — és megértem az ön álláspontját is. Minden ember csak azt vezeti be a családi szentélyébe, akit akar. De be kell látnia, hogy itt nem társadalmi érintkezésről és nem közönséges látogatásról van szó. Robert Ahston tanárnak halálos ágyán megígértem, hogy utolsó szavait, utolsó üzenetét személyesen adom át a lányának. Amennyiben a báróné beteg, ígérem, hogy nem tartóztatom tovább pár percnél. Kijelentem, hogy egy perccel sem maradok tovább, csak amíg az üzenetet és a rámbízott dolgokat átadom...

Báró Gleichburg monoklija bosszúsan csillant meg. Mintha feldühítette volna az ujságíró csőkönyössége. De az arcvonásai nem változtak.

— Ebben az esetben — mondta kényszeredett udvariassággal — majd meglátom, hogy mit tehetek. Ismétlem, a báróné egészségi állapota egyelőre nem engedi meg, hogy látogatókat fogadjon. Egyébként, bocsássanak meg uraim, de el kell sietnem. Fontos elintézni való ügyeim vannak még ma este...

Ezzel összecsapta a bokáját, felső testét mereven meghajtotta, sarkon fordult és elsietett.

Mr. Cunningham megigazította a szemüvegét,

— Hát ez nem sikerült — fordult Tedhez.

— A pokolba is — fakadt ki Ted bosszúsan, — erre nem számítottam. De most már azért se hagyom abba. Nekem beszélnem kell a bárónéval és beszélni fogok vele. Robert Ashtonnak a halálos ágyán megígértem, hogy átadom az üzenetét a lányának, Cynthiának. Lehet, hogy romantikus számárság a részemről, de szeretem megtartani az ígéreteimet. Különösen az ilyen ígéretet!... És meg is fogom tartani. Csak még azt nem tudom, hogyan...

Mr. Cunningham déresedő bajuszát símogatta,

— Báró Gleichburggal többször kerültem össze diplomáciai szolgálatban s nem egy szívesességet is köszönhet nekem. Ha látná, hogy azonosítom magam ezzel a dologgal, bizonyára meggondolná a dolgot. Ebben a diplomáciai légkörben az emberek nem szeretnek nyílt ellenséggnek mutatkozni...

Biztatóan mosolygott Tedre.

— De hát maga ügyes ember, világhíres újságíró, nehezebb feladatokat is megoldott már...

— Igen. De most, megvallom, nem tudom, mit tegyek.

— Ne hagyja lerázni magát, maradjon a báró sarkában. Ostromolja tovább... Én majd támogatom.

2.

Ted kitartó makacsságát az ötödik héten végre siker koronázta. Úgy történt, ahogy Cunningham előrelátta: a báró frontot változtatott.

Nem utasíthatta vissza örökké az amerikai fiatalember kívánságát, aminek volt bizonyos jogosultsága. Azonkívül más valami is történt. Cunningham erélyesebb eszközhöz nyúlt a háttérben, a báró fellebbvalójához fordult, aki kényyszerítő nyomást gyakorolt a báróra.

Így hát báró Gleichburg meghívta végül Ted Taylort a kastélyba. Talán azért, hogy előbbeni hidegségét ellensúlyozza, vagy talán csak taktikai okokból, de egyszerre szinte előzékennyé vált.

— Szóval legyen szerencsém szombaton — mondta a telefonba — és ha már lejön, maradjon a vendégem week-endre...

Ted az első pillanatban kedvet érzett magában arra, hogy az ajánlatnak ezt az utóbbi részét visszautasítsa. Ragaszkodni akart a saját

feltételeihez: átadja a bárónénak az apja üzenetét és a rábízott dolgokat, azzal távozik. De hamar meggondolta a dolgot. Mi értelme lenne a bárót megsérteni? Meg aztán a gleichburgi kastély Drezda mellett volt, jó hosszú útra Berlinton, tehát legalább kipiheni az utazást a kastélyban...

— Köszönöm, — felelte a bárónak, — ott leszek...

— Ha korán indul, még vacsora előtt megérkezhetik. Különben, ha nem akar vasúton menni, elvihetem az autómon.

— Köszönöm, a saját kocsimon megyek...

Ted — némi kis hiúságból — úgy tervezte, hogy sofförrel megy le a kastélyba. Nicholas fogja vezetni a sportkocsit. De aztán elállt ettől. Olyan nehezen tudta kicsikarni ezt a meghívást, hogy nem illett volna visszaélni vele. A meghívás csak egy személynek szólt, tehát nem terhelhette a házigazdát két személlyel...

Egyedül ült a volán mellé és nekivágott a Drezda felé vezető országútnak. Buddy, füleit hegyezve ült a mellette lévő ülésen. Orrát magasra tartotta, élvezettel szimatolta a frissen száguldó szelet és értelmesen csillogó szemével szinte figyelte az utat, mintha ő is segítené az autót vezetni. Ahogy a hatalmas állat fejét magasra emelve ült az ülésen, erős felsőtestével akkorának tűnt fel, mint a mellette ülő ember. Félelmetes jószágnak látszott. Valóban az is volt — idegenek számára. De Ted Taylort hamar megszerette. Valószínűleg azért, mert úgy bánt

vele, úgy beszélt hozzá, mint volt gazdája. Ashton professzor kölyökkutya korában vitte magával az állatot Perzsiába s ott az a különös ötlete támadt, hogy rászoktassa a perzsa nyelvre. Buddy gyönyörű, értelmes és engedelmes kuttyává fejlődött, de csak a perzsául kapott parancsoknak engedelmeskedett. Tednek, aki otlléte alatt megtanulta a nyelvet, minden parancsát megértette Buddy és alázattal, szinte gyönyörrel fogadott szót.

— Buddy, menj a hátsó ülésre — mondta neki Ted.

Az ég ugyanis ólomszürke lett és az eső cseperegni kezdett.

Buddy engedelmeskedett ugyan a parancsnak, de láthatólag nem valami jó kedvvel. Hátra mászott ugyan a hátsó ülésre, de közben kelletlenül vakkantott néhányat.

— Ne morogj — szólt rá Ted. — Azt akarod, hogy megázz és lucskosan, csatakosan érkezzél meg új urnődhöz? Szép kis bemutatkozás lennel

Buddy feleletként vakkantott még egy-kettőt, aztán elhallgatott.

Ted megállt pár percre, felhúzta az esőkabátját, aztán újra elindította a kocsit és ráhágott a sebességfokozóra. Most hosszú, unalmas órák következtek. A koci egyenletesen, egyforma sebességgel rohant az országúton.

Falvak következtek egymásután, majd városok mellett suhant el a koci. Ted néha lelassított másodpercekre, megnézte a térképet, aztán hajtott tovább.

Már alkonyodott, mikor feltűnt előtte a meszeségben a gleichburgi kastély. Ahogy az alkonyi párázatban felesillant gótikus tornyaival, romantikus fekvésével, Ted önkéntelenül is valami misztikus borzongást érzett.

— Itt aztán el lehet rejteni egy nőt — gondolta magában. — Ha egy ilyen középkori kastély falai beszélni tudnának, ki tudja, mennyi bűnről mesélnének...

A kastély azonban csak kívülről hatott úgy a szemlélőre, mint egy középkori álom. Amint Ted behajtott a szélesre tárt vascirádás kapun, amely mögött a kapus házikója állott, modernül rendezett kert tárult eléje. Puha, zöld pázsit harmónikusan nyírt bokrokkal, ápolt virágágyakkal, amik között sárga kavicsos út vezetett a kastély főbejáratához...

Egyenruhás lakáj nyitott ajtót. A hideg, merev arcú szolga a hallba vezette Tedet, ahol már várta a házigazda.

A báró polgári ruhában volt. Ügylátszik otthonában kényelmesebbnek tartotta a polgári ruhát. Most szmoking feszült rajta, amit a vacsorához vett fel. De a monokli most is ott csillogott a szemén és úgy szabályos arca, mint egész testtartása megtartotta azt a keménységet, amit az egyenruhában szokott meg.

— Isten hozta — üdvözölte az ujságíró. — Theodor majd felviszi a holmijait és megmutatja a szobáját. Aztán jöjjön le, kérem. Itt várom...

A szolga elvette Ted táskáját s átvette tőle Buddy szíját is. Aztán méltóságteljes nyugalom-

mal megindult fölfelé a lépcsőn a táskával és a kutyával. Ted szó nélkül követte.

Tágas, nagy szobába került a félemeleten. A vastag falban lévő ablak a kastély mögött lévő kertre nézett. Kevés bútor volt a szobában, de csupa masszív darab. Egy hatalmas ágy, szekrény, nehéz tölgyfa asztal...

Oldalt nyitott kandalló díszelgett, amelyben vastag fahasábok ropogtak. A kastély szobái hűvösek voltak, a tavaszi éjszakákon még fűteni kellett s úgylátszik, a báró annyira még se volt modern, hogy a gőzfűtést bevezette volna.

Ted kinyitatta a táskáit, kiszedte a perzsa kéziratokat, aztán az inas segítségével gyorsan átöltözött szmokkingba.

Mikor lement újra a hallba, a bárót cigarettázva találta egy fotelben. Rögtön felállt és átvezette Tedet valami könyvtárszoba félébe, ahol leültette, cigarettával kínálta, majd azt mondta:

— Mielőtt a bárónénak bemutatnám, szükségesnek tartom, hogy valamit közöljek önnel. Kissé kínos ugyan a számomra, de úgy gondolom, hogy helyesebb, ha előre figye'lymeztetem. Említettem a multkor, hogy a báróné egészségi állapota nem kifogástalan...

— Azt reméltem, hogy már jobban van... — vágott közbe Ted.

— Sajnos, nem — mondta a báró szárazon, — és attól félek, hogy nem is fog megjavu'ni egyhamar. Azaz, mit kerteljek... az elméjével...

— Elmebeteg? — kérdezte Ted meghökkenve.

— Igen. De ez ne ijessze meg magát. Lehetsé-

ges, sőt valószínű, hogy semmit sem fog észrevenni rajta. A báróné napokon keresztül normálisan viselkedik. Máskor meg hallucinációi vannak. Ha tehát valami különös megjegyzést tenne, ne vegye figyelembe. Tegyen úgy, mintha nem hallaná, igyekezzék a bárónét jókedvben tartani és másra terelni a beszélgetést.

Tedet valami olyan különös, zavart érzés markolta össze belülről, hogy első pillanatban nem is tudott mit válaszolni. De aztán összeszedte magát.

— Kérem, természetesen számíthat rám báró úr. Tökéletesen átérzem nehéz helyzetét...

— Köszönöm. És igen, még egyet kérnék. Ne említse jövetelének célját a vacsora előtt. Attól félek ugyanis, hogy halott apjának üzenete nagyon felindítaná a bárónét. Talán nem is volna képes enni szegény. Övni kell minden megrázkódtatástól. Majd én előkészítem...

— Kérem, ahogy parancsolja...

— Akkor mehetünk.

A báró bevezette Tedet az ebédlőbe. Ódon csillárban égett a vil'any a ragyogóan megterített asztal fölött.

Ted körül nézett a hatalmas termen, a faburkolatú falakon. A modern élet keveredett itt a középkorral. A falon ősi fegyvereket látott, másutt meg egy telefont. Itt is fűtöttek: oldalt egy vasrestélyos, nyitott tűzhelyen lobogtak a fahasábok...

De amire legjobban kíváncsi volt Ted: a bárónét nem látta sehhol.

A báró észrevette a fiatalember várakozó pillantását és odaszólt az inasnak.

— Jelentette a bárónénak, hogy kész a vacsora?

— Igen, uram. A báróné azonnal jön...

A báró és Ted leült az asztalhoz. Pár perc telt el közömbös, szórakozott szavakkal. Végre esendesen kinyílt oldalt egy nehéz tölgyfaaitó és megjelent a báróné...

3.

Ted elámultan nézte.

Arra volt elkészülve, hogy beteges, megviselt nőt fog látni maga előtt. Ehelyett olyan káprázatosan szép nő állt előtte, amilyent életében még keveset látott...

A báróné, ahogy megállt az ajtóban, melynek díszes faragású félfája mintegy keretet alkotott körülötte, elbűvölően szép jelenséggént hatott. A hófehér bársonyból készült estélyi ruha karcsú és fiatal test körvonalait árulta el. A fehér bársony mély kivágásából finoman emelkedett ki az üde test, mint valamj ritka, tavaszi virág, mely a hóban is virít...

Ékszer alig volt rajta. Csak a nyak alján lévő gödröcskében piroslott egy hatalmas rubinkő, mely platinaláncon csüngött. És a báróné kezén — a középső ujján — csillogott egy másik, kisebb rubinkő, mint egy friss, eleven vércsepp...

A báróné még mindig ott állt az ajtóban, nem szándékosan, nem a hatásvadászás kedvéért... csak a csodálkozás állította meg egy pillanatra. Meglepetve nézett Tedre, aztán férjére pillantott. Úgy látszik, nem volt elkészülve rá, hogy a vacsoránál vendéget talál...

Ted bámuló pillantása ezalatt szinte magába itta a nő egész szépségét. Most azt is észrevette, hogy a bárónénak ápoltan fénylő, szőke haja van és világoskék szeme. Ezek a szemek tiszták voltak; az értelemnek semmi zavarát nem mutatták, csak úgy látszott, hogy valami felhős bánat borong mögöttük. A hosszú, selymes szempillák mintha valami rejtett fájdalmat takartak volna...

Báró Gleichburg felállt.

— Kedvesem — mondta udvariasan, de szerfartásos hidegséggel a feleségének, — engedd meg, hogy bemutassam egy honfitársadat: Ted Taylort...

A báróné — a volt Cynthia Ashton — szemében hirtelen öröm fénye villant fel. Aztán Tednek úgy tűnt fel, hogy a báróné igyekszik elrejtetni örömét. Mosolygott ugyan, de a kedvessége semmivel sem lépte túl az udvariasság köteles nyájasságát...

— Nagyon örvendek — nyujtotta finom, gyűrűs kezét Tednek.

Vacsora alatt keveset beszéltek. Ted közben lopva figyelte a bárónét.

— Milyen szép — állapította meg magában, — csodálatosan, titokzatosan szép... Nagy kár, hogy elmebeteg! Ha ugyan az... mert semmi

sem látszik rajta... Ha nem volna beteg, azt hiszem, szerelmes tudnék bete lenni...

— Miért nem kóstolja meg a bort? — szólalt meg a báró.

Ted gépiesen felemelte a poharát és mélyet húzott a gyöngyöző, aranysárga italból. Amíg a pohár fölé hajolt, szemöldöke alól újra a báróné felé nézett. És hirtelen melege lett. Észrevette ugyanis, hogy Cynthia szintén a pohara fölé hajol és lesütött szempillái alól feléje néz. Ahogy a pillantásuk találkozott. Teden olyan forró zsi-bongás szaladt végig, mintha villanyáram futott volna végig rajta.

— Nem szabad így bámulnom — gondolta magában, — még feltűnő lesz...

És nem mert többet a vacsora alatt a báróné felé nézni.

Mikor a feketekávéra került a sor, a báró a feleségéhez fordult.

— Kedvesem — mondta túlzott nyájassággal, — légy elkészülve egy erős megrázkódásra. A barátunk, Mr. Taylor, hosszú ideig idő-zött Perzsiában, ahol megboldogult édesatyáddal is érintkezett. Jelen volt a halálánál is. Sőt — üzenetet is hozott tőle...

Ted most kénytelen volt a bárónéra nézni. Cynthia halvány arccal, de nyugodtan ráfüggesz-tette a szemeit.

— Ön jelen volt édesapám halálánál?

— Ted nehezen válaszolt. Szenvedés nélkül halt meg...

— És... és...

A hangja megremegett, úgylátszott, hogy elfullad a visszafojtott érzelmektől

— Kedvesem — mondta a báró. — Kiméld magad... a megrázkódtatás...

Cynthia csendesen ingatta a fejét.

— Nem megrázkódtatás ez nekem... hanem öröm... hogy találkozom valakivel, aki ott volt szegény apus mellett... az utolsó óráiban. És... és üzent valamit?

— Igen. Utolsó szavai ezek voltak: «Mondja meg Cynthiának, hogy sokat gondoltam rá... hogy utolsó gondolatom is az övé volt... és hogy imádkozom a boldogságáért...»

A báróné szeme tele lett könnyel. Kezét nyujtotta Tednek és halkán mondta, szinte lehelve:

— Köszönöm.

— Nincs mit.

— Köszönöm, hogy elhozta ezt az üzenetet. Nem tudja, hogy milyen mérhetetlenül jót tett vele.

— Még mást is hozott — szólt közbe a báró, — ajándékokat, amiket az apád rábízott. Egy kutyát, meg valami kéziratokat...

Báró Gleichburg megrántotta a csengőszalagot, mire Theodor váratlan gyorsasággal megjelent. Úgylátszik, kint várakozott a másik szobában.

A báró kurtán utasította, hogy hozza le a kutyát és a kéziratokat a vendégszobából.

Nemsokára ugatás hangzott az emeletről. Theodor erőlködve vezette le Buddyt, azaz inkább a kutya vezette őt. Buddy előrerohant, úgy, hogy Theodor alig bírta a hatalmas állat szíjját tar-

tani. Kénytelen volt szinte szaladó léptekkel menni utána, ami erősen csökkentette megjelenésének méltóságát.

— Gyönyörű állat — mondta Cynthia lelkesedve. — Hogy hívják?

— Buddy.

Cynthia megsimogatta az állat fejét. Buddy, mintha csak érezte volna a szeretetet, ami ebből a simogatásból kiáradt, hozzádörzsölte hatalmas fejét.

— Nagyon hűséges állat — mondta Ted. — Mr. Ashton nagyon aggódott érte, hogy jó helyre kerüljön. Jó egy ilyen hűséges barát a háznál. Ha kell, az életével is védelmezi a gazdáját...

— Ez mind nagyon szép — állt fel a báró hidegen, — de a kutyát nem tarthatjuk meg a háznál...

— Kérlek — kezdte Cynthia, de a báró nem hagyta beszélni a feleségét.

— Épp elég kutya van a háznál — mondta határozottan. — Azok már összeszoktak és nem bántják egymást. De egy idegen jószágot nem lehet közéjük ereszteni. Különösen a nagy dán kutyám féltékeny. Az első nap összetépnék egymást.

— De kérlek — nézett Cynthia esdeklő pillanattal a férjére, — hátul, a hátsó kertben tarthatnám...

— Tönkretenné a virágokat, a veteményt, mindent.

— Akkor... talán... a szobámban...

— Nevetséges — mondotta báró Gleichburg

megigazítva a monokliját, — ez nem öleb... ez a kutya nem nőnek való... Itt nem tarthatjuk. Majd az Állatvédelmi Intézet elhelyezi valahol. Ne vitatkozzunk erről tovább, kedvesem... tudod, hogy nem tesz jót neked...

És Ted felé vetett egy pillantást, amellyel mintha azt mondta volna:

— Mindjárt kezdődik a rohama... nincs kizárva, hogy mindjárt lát valami különöset!

De Cynthia nem kapott rohamot. Csak a szája széle remegett, ahogy rettentő erőfeszítéssel a sírását fojtotta vissza.

Tednek is szüksége volt minden önuralmára, mert most az az érzése támadt, hogy legjobban lenne a bárót állon ütni. Beleütni ökölrel abba a hidegen mosolygó arcba...

De nem ezt tette, hanem maga is udvarias mosolyt erőltetett az arcára.

— Ha ön nem tarthatja magánál Buddyt, báró úr — mondta udvariasan, — én szívesen átveszem. Hozzászoktam és nagyon megszereltem az állatot. Ha tehát nincs ellene kifogása...

— Dehogyan van. Szívesen...

— Akkor továbbra is magamnál tartom...

— Helyes! Theodor, vigye vissza a kutyát a vendégszobába...

A szolgál el akarta vezetni Buddyt, a kutva azonban hirtelen felmordult és viacsorgatni kezdte a fogát.

— Csend legyen, Buddy — szólt rá Ted perzsául, — menj csak vele, nem lesz semmi bajod.

Buddy habozott még egy pillanatig, aztán le-

sunyította a fejét és engedelmesen követte Theodort.

— Ön valami kéziratokat is hozott — mondta Cynthia. A hangja most már ismét tökéletesen nyugodt volt.

— Igen, méltóságos asszonyom — mondta Ted és a börténkáért nyúlt, amit Theodor az imént lehozott a szobából. Egyenként vette ki a táskából a pergament-szerű kéziratokat, amelyeken furcsa, gömbölyű perzsa betűk sorakoztak vég nélküli sorokban.

— Mr. Ashton nagyon büszke volt ezekre a kéziratokra — jegyezte meg Ted — és nagyon aggódott, hogy jó kezekbe kerüljön. Annyira a lelkemre kötötte, hogy vigyázzak rájuk, hogy egy percre sem mertem megválni tőlük. Képzelteti, milyen megkönnyebbülést jelent számomra, hogy végre átadhatom őket...

A báróné egyenként vette a kezébe a kéziratokat és Ted legnagyobb meglepetésére olvasni kezdte azokat. Félig hangosan duruzsolta az ütemes sorokat.

— Ez egy Rubangi — szólalt meg aztán rajongva, — a tizedik századból...

— Igen — válaszolta Ted, — eredeti Rubangi. Megbecsülhetetlen értékű.

— Oh — nézett rá a báróné meglepetve. — maga is ért hozzájuk?

— Kissé — felelte Ted szerényen. — hiszen több évig voltam Perzsiában. Azonkívül szoros barátságban voltam kedves atyáival, onkól tanultam egyetmást...

— Akkor megmutatom magának a gyűjteményem — mondta Cythia, — mert én is foglalkozom ezekkel a dolgokkal. Boldogult édesapámnak én voltam az első növendéke, mikor a keleti nyelvek tanszékére kinevezték. Ragaszkodott hozzá, hogy megtanuljak perzsául. Persze sokat felejtettem és törve beszélek, de gyakran olvasgatok. Nekem is van néhány értékes kéziratom. Igaz, hogy nem Rubangi, csak Omar Khaym, de szintén eredeti. Theodor majd lehozza a szobám-ból...

Becsöngette a szolgát, aki nemsokára visszatért a perzsa kéziratokkal, amelyek egy keleti díszítésű bőrkazettában voltak. Cynthia a sarokba vonult a bőrkazettával és felnyitotta. Ted leült melé egy alacsony bársonyszékre és figyelmesen nézte a sárga papírlapokat.

A báróné válogatott a kéziratok között, majd egy pillantással oldalt nézett a férje felé. A báró távolabb ült tőlük a nyitott tűzhely előtt és cigarettázott. Látszólag nyugodtan nézte a nedvesen ropogó fahasábokat, mintha semmi más nem érdekelné, de Tednek mégis az volt az érzése, hogy a báró minden szavukat hallja és figyeli őket.

— Úgy örülök — mondta Cynthia halkán bűgő, kissé mély hangján, — hogy végre van valaki, akinek megmutathatom ezeket... Nem találkoztam senkivel, aki értene hozzájuk, mióta apától elszakadtam...

Ránézett Tedre hosszasan, fürkésző, bizonytalan pillantással.

— Ön ért perzsául? — kérdezte aztán hirtelen.

— Igen — bólintott Ted, — ismerem úgy a modern perzsát, mint az ősrégit...

Ahogy ezt mondta, úgy vette észre, mintha Cynthia lélegzete izgatottan meggyorsult volna. Halvány pír öntötte el az arcát és mintha remegni kezdene kezében a kézirat. De a hangjából nem hallatszott ki az izgalom.

— Akkor felolvasok kissé ezekből — mondta nyugodtan, — a perzsa költészetnek nincsenek rímei, csak dallama van, amit legjobban úgy lehet élvezni, ha az ember más szájából hallja. Aztán majd ön olvas fel nekem belőlük...

— Helyes.

Cynthia belenézett a kéziratba és olvasni kezdte az első verset. Fel és alá hullámozva ömlöttek az ajkáról a perzsa szavak, melódikusan, mint egy dal zene nélkül... de az értelmük egészen prózai volt.

Ted, aki könnyen megértette Cynthia tiszta, irodalmi kiejtését, megdöbbenve, de némán hallgatta.

— Vigyázzon — pörögtek melódikusan a perzsa szavak a báróné ajkáról, — ne mulassa, hogy meg van lepve. Nem vagvok örült, nem igaz. Rettentő veszélyben vagyok és nincs senki, akiben bízhatnék. Könyörgöm, segítsen rajtam...

Ted hirtelen nem tudott mit felelni. A szíve vadul kezdett dobogni.

Báró Gleichburg ekkor megfordult a tűzhely mellett és komoran nézett feléjük...

4.

— Csodaszép — mondta Ted kissé rekedten. Aztán megköszörülte a torkát, belenézett a kéziratba, mintha olvasna belőle és éneklő, szavaló hangon, mint aki verset mond fel, válaszolta perzsául.

— Tudom, hogy nem őrült. Első perctől kezdve éreztem, hogy nem az. Boldog leszek, ha segíthetek. Rendelkezzék velem. Mindent megteszek Önért, amit csak tehetek...

Felnézett a kéziratból, de nem Cynthiára, hanem a báró felé és a szeme találkozott báró Gleichburg merev, gyanakvó pillantásával.

Ted nyugodtan állta a tekintetét és kényelmes hidegvérrel ismét az asszonyhoz fordult.

— Milyen finom, milyen gyönyörű...! — mondta rajongva — és olyan modern, mintha ma írták volna... Nem érzi, báró úr, hogy milyen melódiája van a perzsa nyelvnek? Még ha nem is érti az értelmét, a ritmusát bizonyára élvezi. Hallja, hogy zeng?

— Igen, igen — mondta báró Gleichburg vontatottan, savanyu elismeréssel. Látszott rajta, hogy még mindig gyanakszik. Csak a hiúsága tartotta vissza attól, hogy beleavatkozzék és be-tiltsa, hogy idegen nyelven beszéljenek előtte. A vacsora alatt dicsekedett zenei képzettségével s így Ted, mikor a perzsa versek zenéjét, ritmusát emlegette előtte, elevenére talált.

Nem szólt hát semmit, hanem újra a tűz felé

fordult és dühös energiával nyomta odébb a piszkálóvassal az egyik fahasábot.

Most Cynthia nézett bele a kéziratba és „olvadni“ kezdte a következő versszakot.

— Menekülnöm kell a kastélyból. Segítség nélkül képtelen vagyok. Ha egyedül próbálom, a biztos halálba rohanok.

Tednek nagy erőfeszítésébe került, hogy megtartsa azt az álmodozó hangot, amit a versek hangulata megkövetelt, mert aközben a szíve vadul kalapált és vigyáznia kellett az izgalomtól hideggé vált kezére is, hogy ne remegjen benne a papír. De azért elég hangulatosan olvasta a következő „verssorokat“:

— Mondjon el mindent gyorsan — mi az a nagy veszély... Ki fenyegeti az életét...? miért tartják itt erőszakkal? — Kérem, bízzék bennem, mindent a világon megteszek magáért...

Ez a verssor láthatólag nagy hatást tett Cynthia-ra. Az arca kisímult, a szemében meleg, hálás, reménykedő pillantás csillant fel. Ennyi volt minden, ami külsőleg látszott rajta. Egyébként tökéletesen ura volt minden mozdulatának s bámulatos nyugalommal állt fel.

— Itt van egy költemény — mondta közvetlenül társalgási hangon, miközben a bőrkazettához lépett és kivett onnan egy másik kéziratot, — ez egy szerelmespárról szól, akiket vihar ér utól a pusztában. Ha az ember hangosan olvassa, szinte hallja a szél süvítését és érzi a forró homokot, amint betemeti őket...

A báró most az órára nézett és felállt. Az idő

ugyan még nem haladt nagyon előre, az óra csak tizenegyet mutatott, de a báró ideges lett, nem tudta leküzdeni gyanakvását és elhatározta, hogy végetvet ennek az ostobaságnak. Ki tudja, nem mond-e Cynthia valamit annak az amerikai-nak perzsául? Igaz, hogy az amerikai elő van készítve rá, hogy Cynthia nem épelméjű, de hátha mégis elhiszi, amit mond? Ki tudja, nem árult-e el már neki valamit?

— Kedvesem — fordult a báró a feleségéhez hidegen, — elég volt már ebből a verselésből. Lesz idő holnap is. Mr. Taylor ügyis hétfőig marad itt. Nem tartóztatlak, ha vissza akarsz vonulni a szobádba. Tudod, hogy nem tesz jól neked, ha soká maradsz fent...

Cynthia felelni akart valamit, de aztán mit sem szólt. A fejét kissé félrefordította és az ajkába harapott. Látszott rajta, milyen küzdelmet vív magában, hogy megőrizze az indu'atait leppező nyugalmát.

Tednek is erőfeszítésébe került, hogy nyugodt maradjon. Szinte ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy nekiugorják a bárónak és megüsse. De okos dolog lenne ez? Mit érne vele? Mindent elrontana...

Legyűrte hát magában a felindulását és a lehető legbarátságosabb hangon szólt.

— De báró úr, ezek a költemények gyönyörűek. Igazán élvezem őket, különösen a báróné ajkáról. Legyen tekintettel bennem a szenvedélyes műgyűjtőre, aki váratlan ritkaságra bukkan... Igazán nagyon hálás lennék és nagyon

élvezném, ha a báróné felolvasná az említett költeményt...

— Na, jó — felelte a báró kelletlenül, — hát még ezt az egyet. Tudja, kérem, a feleségem szervezete nem túlságosan erős s akár tetszik neki, akár nem, kénytelen vagyok vele betartatni az orvos rendelését. Az orvos pedig megtiltotta, hogy soká fent maradjon. Korai lefekvésre, hosszú alvásra van szüksége...

Cynthia oda se nézett a férjére, mintha nem is hallaná, amit mond. Az arca nyugodt volt, a keze sem remegett, ahogy a papírt tartotta s a hangja, ahogy dallamosan zengett, egyetlen reszketéssel sem árulta a szavak súlyos értelmét.

— Meg akarnak ölni — olvasta a „verset“, — mert többet tudok, mint kellene. Egy titkos társaság — találkozik a kastélyban — férjemnek a föld a szenvedélye — az ősi birtokot megvásárolta — idegen kémektől kapott pénzt — az ország véréből gazdagodik folyton — én fogoly vagyok itt — mert félnek, hogy elárulóm őket — és nem tudok menekülni...

Az utolsó szavakat már bágyadtan, sóhajtván mondta. A keze lehanyatlott a sárga pergamentel a szék támlájára.

Ted átvette a kéziratot, belenézett, miközben villámgyorsan cikkáztak a gondolatai.

— Gyönyörű — mondta automatikusan, amíg azon gondolkozott, hogy miként lehetne segítségére a nőnek, — különösen az a rész szép, ahol a szél összetépi a szerelmesek sátrát... Ahol a költő azt mondja:

És perzsául folytatta, mintha a vers utolsó sorait olvasná:

— Keressen rá módot, hogy megbeszélhessük a dolgot. Az első emeleten van a szobám, a hátsó kertre néző színes ablakkal, értesítsen valahogy...

Most csend támadt a szobában. Kínos csend, amiben még a hatalmas állóóra tik-takolása is fájdalmas zajként hangzott.

Báró Gleichburg ideges, türelmetlen mozdulatot tett.

Cynthia nyugodtan összeszedte a kéziratokat, visszahelyezte a bőrkazettában, aztán finom, fehér kezét Ted felé nyújtotta.

— Még egyszer köszönöm a szívességét. És az élvezetet, amit szerzett. Most pedig jó éjszakát kívánok...

— Jó éjszakát — visszhangozta Ted.

— Jó éjszakát, kedvesem — mondta hidegen a báró.

De ezt Cynthia már alig hallotta. Az ajtónál volt és a következő percben eltűnt a szobából...

5.

A bárón határozott megkönnyebbülés látszott, ahogy a felesége kiment a szobából. Ügylátszik, nem gyászította, hogy Cynthia leleplezte és elárulta titkát, mert akkor nem fordult volna olyan nyugodtan, sőt majdnem derülten a vendégéhez.

— Most aztán én mutatok önnek valamit, ami ritkaság — mondta és egy üvegszekrényhez lépett.

Kinyitotta és a polcon levő könyvek közül az egyik vastagabb kötet után nyult.

— Ha igazán olyan szenvedélyes gyűjtő, akkor értékelni fogja ezt a különlegességet — mondta és a vastag bőrkötésben levő könyvet a tűzhelyhez vitte. Ott letette a kis dohányzó asztalra és leült mellé.

— Nézze...

Ted nem volt túlságosan kíváncsi. Elhatározta magában, hogy amint csak az illendőség engedi, valami kifogással visszavonul a szobájába.

De ahogy a könyvbe nézett, borzongás szaladt végig rajta.

Nehézkes, góthikus betűket látott, amik magyarázatul szolgáltak a képekhez. A képek pedig egy középkori művész rajzai voltak, kissé primitív, de zseniálisan részletes rajzok, amelyek különböző vallatási módszereket ábrázoltak. A középkor legrettenetesebb kínzásait...

Ted a báróra nézett és egyszerre elhitte róla mindazt, amit Cynthia mondott. Igen, ez az ember képes lenne a feleségét megölni. Talán még gyönyörűsége is telne benne. Ez az ember szadista...

A báró arca, ahogy a borzalmas rajzokat nézte, szinte más kifejezést öltött. Az ajkai némán mozogtak és hideg, szürke szemeiben különös fény lobbant fel...

— Nos, mit szól hozzá? Ezek aztán rajzok,

mi? Ez aztán érdekesség, nemde? — kérdezte rekedtessé vált hangon.

— Igen, nagyon érdekes — felelte Ted kényszeredett udvariassággal, de belülről megborzongva.

Közben végighúzta kezét a szemén, mintha az álmodását igyekezne eloszlatni.

— Bocsásson meg, báró úr, de kissé álmos vagyok. Itt, úgy látszik, sokkal erősebb a levegő, mint a városban. És az egész napi utazás...

— Persze, persze...

— Ha megengedi, visszavonulok...

— Kérem, tessék. Theodor majd felvezeti a szobájába. Én magam itt maradok még kissé, tanulmányozni szeretnék egyetmást...

Csöngetett és Theodor megjelent. A báró kiadta neki az utasítást, mire a mogorva szolga egy hatalmas karosgyertyatartót vett a kezébe és felvezette a vendéget a szobájában.

Ted némán követte a méltóságteljesen lépkedő Theodort. A szolga olyan ceremóniásan viselkedett, hogyha nem lett volna az egész helyzet olyan komor, Ted nevetni tudott volna rajta.

Igy azonban, mikor végre felkerült a szobájába és az ajtó becsukódott a távozó Theodor mögött, inkább azt várta, hogy mikor hallja a tolózárs csattanását? Már azon se lett volna meglepve, ha éjszakára rázárták volna az ajtót...

De nem, Theodor nem zárta be az ajtót, csak némán meghajtotta magát és elment. A lépései még hangzottak egyideig a köves folyosón, aztán csend lett.

Ted levetközött, lefeküdt, lehajtotta a fejét azzal az érzéssel, hogy úgyse lesz képes aludni. De egy félórai zsibongó képzelődés után mégis hatalmába kerítette az álom...

Arra ébredt fel, hogy valami hideg test érinti a kezét, majd az arcát.

Buddy dörzsölte hozzá az orrát.

Ted ismerte a kutya szokásait s tudta, hogy az állat mit akar: Buddy megpróbálta a gazdáját felébresztetni.

— Ennek valami oka van — villant át az agyán a sötétben.

És csakugyan! Hallgatódzott egy pillanatig s halk motoszkálást hallott az ajtó előtt.

Lám, Buddy nem ugatott, csak figyelmeztette gazdáját a veszélyre.

Ted kimeresztette a szemét.

Nem volt teljesen sötét a szobában, mert a színes ablaküvegen keresztül már a hajnal derengő szürkése lopódzott be.

Egy pillanatig csönd volt, aztán az ajtó halkán kinyílt és valaki belépett rajta.

A látogató gyertyát hozott a kezében.

Ted odanézett és egy maszatosarcú cselédlányt látott a gyertya hágyadtan lobogó fényében. A lány nagy köteg rőzsét hozott a hóna alatt s anélkül, hogy Tedre nézett volna, szó nélkül a nyitott kandalóhoz lépett, letérdelt eléje és hozzáfogott, hogy tüzet rakjon. Először kikotorta a

hamut, kiszedte az elhamvadt fadarabokat, majd kisseprűvel kitisztította az egész nyitott tűzhelyet.

Ahogy a kandaló előtt térdepelve dolgozott, Tednek feltűnt, hogy a kezén nagy, fekete keztyű van. Egy német szolgálólány, aki keztyűt visell

Meggyújtotta a rőzsét s ahogy a gyorsan harapódzó lángok rávetődtek arcélére, Ted majdnem felugrott meglepetésében.

— Cynthia — suttogta megdöbbenve, — Cynthia!

A nő megfordult és ránézett.

— Igen, én vagyok — mondta halkan — de ne keljen fel az ágyból. Nekem is itt kell maradnom a tűzhelynél, mert hátha valaki esetleg belép... Így is beszélhetünk...

— Hát akkor beszéljen Cynthia! Gyorsan! Mi volna, ha azt mondanám a bárónak, hogy még ma virsza kell utaznom Berlinbe? Maga kímégy, elrejtőzik kint és én felkapom a kocsimra...

Cynthia szomorúan elmosolyodott.

— Kedves barátom, ha én ki tudnék menni ebből a házból, akkor segítség nélkül is el tudnék menekülni. De nem mehetek ki a kastélyból, anélkül, hogy észre ne vegyenek. Minden kijáratot őriznek, hogy el ne szökhessek. A szolgál mind be vannak tanítva, a báró mindegyikkel elhitette, hogy elmebeteg vagyok.

— Akkor felmegyek az amerikai követségre! Hiszen maga amerikai lány, Cynthia! Intézkedem, hogy kiszabadítsák...

— Ez nem sokat használna. Halott volnék, mielőtt kiszabadíthatnának. Valami különös baleset történne, mielőtt...

— A báró nem merne magához nyulni, ha tudná, hogy a követség érdeklődik...

— Mernel Maga nem ismeri a bárótl Nagy-befolyású szövetségesei vannak. És ezek mindenre elszánt emberek. A karrierjük, a sorsuk forog kockán, hát nem riadnak vissza semmitől. Egyszer unatkozva bolyongtam a kastélyban s a toronyban egy csigalépcsőre bukkantam, mely egy titkos szobába vezetett le. Ott láttam őket együtt. Sokkal veszélyesebb volna a számukra, ha menekülni engednének innen, mintha megölnék. Még ha el is tudnék innen menekülni — az ország területén sehol se volna biztonságban az életem tőlük...

Ahogy a tűzhely előtt térdelt, félénken tartotta kezében a kis seprűt és a piszkálóvasat, hogy visszafordulhasson a munkájához, ha valami zajt hallana. De csend volt mindenütt...

Cynthia tovább suttogott a csendben.

— A férjemnek sikerült mindenkivel elhitetni, hogy elmebeteg vagyok. Pedig az igazság az, hogy ő az, aki nem normális. Az emberek nem tudják, talán el sem hinnék, de én tudom, hogy Oszkár bizonyos fokig örült. A kegyetlensége is természetellenes hajlamokból fakad... Embertelen és könyörtelen. Csak a gazdagságot, a földet, a birtokot szereti szenvedélyesen. Az apja eltéko-zolta az ősi vagyont. Neki nem volt semmije, mikor hozzám mentem. Akkor még nagyon szere-

tetreméltó volt, mert tud az is lenni, ha meg akar valakit hódítani. Valósággal elkápráztatott. Hittem neki, elhittem, hogy igazán szeret. A hozományomból visszavásárolta az ősi kastélyt és rendbehozta a birtokot. De aztán megváltozott minden. Több pénzre volt szükség s kiderült, hogy nem vagyunk olyan gazdagok, amilyennek Oszkár képzelt bennünket. Elvégre az apám csak szerény tudós volt, miből szerzett volna vagyont? Nehéz helyzetbe kerültünk, kínos pénzzavarba s Oszkár majdnem összeroppant a gondok alatt.

De aztán egyszerre megváltozott minden, egyik napról a másikra. Oszkár hirtelen tele lett pénzzel. Persze, nem a fizetéséből, amit a hadügyminisztériumban kapott. Nekem azt mondta, hogy nyert a tőzsdén. Örültem neki és nem kutattam utána. De aztán egy nap rábukkantam a titkos szobára. Épp eleget hallottam, mire felnéztek és látták, hogy ott állok az ajtóban. Ott volt köztük Theodor is, akit maga, mint szolgát látott nálunk. Csakhogy Theodor ott, a titkos szobában, oroszul beszélt. A többiek kapitány úrnak szólították, szóval az orosz vezérkar küldte ki. Öten voltak még kívüle. Kettőt — két közismert külföldi diplomatát, akik a berlini követségeken vannak — felismertem közülük. Az asztalon térdkép volt kiterítve előttük, afölé hajolva tanácskoztak, azért nem vettek észre rögtön. Mikor Oszkár meglátott, odarohant hozzám és elvezetett. Felvitt egy szobába és rázmárta az ajtót. Félóra múlva visszajött egy vastag korbáccsal a

kezében. Azt hiszem, már akkor meg akart ölni és azt a módot választotta, ami egyúttal kegyetlen szenvedélyét is kielégíti: halálra akart korbácsolni. Borzalmas, irtózatos volt, amit szenvedtem. Még mindig megvan a nyoma. Nézzen ide...

Cynthia kikapcsolta a vállánál a blúzt és leengedte az egyik felét. A hátán — a fehér, gyönyörű bőrén — még most is ott látszottak a kegyetlen ütések nyomai...

Aztán gyorsan visszagombolta a blúzt és lehajtotta a fejét.

— Könyörögtem, hogy ne öljön meg, esküdöztem, hogy nem hallottam semmit, mire mégis abbahagyta a korbácsolást. De azóta fogoly vagyok. Nem küldhetek levelet, nem beszélhetek telefonon, semmiféle érintkezésbe nem kerülhetek a külvilággal. Azért voltam úgy meglepve, mikor magát ott találtam a vacsoránál. Nem mertem hinni a szemeimnek, azt hittem, hogy már csakugyan megőrültem és vizionálok. Nem is értem, hogy tudta rábírní, hogy meghívja magát! Azóta senkivel nem engedett érintkezni, állandóan őriztet... még éjjel is.

— Jóságos Ég, hát hogy tudott ideszökni a szobámba?

— A toronyban van egy elzárt lakosztály, ott élek. Egy Hilda nevű lány teljesít körülöttem szolgálatot és őriz éjszaka. Hildát megvesztegettem néhány ékszerrel, hogy kölesönözze nekem a ruháit és feküdjön helyettem az ágyba. Habozott először, de aztán megtette, mert nagyon csábították az ékszerek. Persze, Hilda nem tudja,

hogy miért vagyok elzárva, ő is csak azt hiszi, hogy beteg vagyok és különben sincs mit félnie, mert Theodor szerelmes belé. Őt nem ölné meg Theodor... de engem már megpróbált egyszer...

Kopogás hallatszott a nehéz tölgyfa ajtón. Aztán — mielőtt Ted válaszolhatott volna, — valaki erőlyesen felnyitotta az ajtót.

...Báró Gleichburg lépett a szobába.

6.

— Sajnálom, hogy zavarnom kell magát — mondta a báró Tednek, — de táviratot kaptam, amely sürgősen visszaszólít Berlinbe. Félóra mulva indulok. Ha nincs ellenére, tartson velem...

Ted meghökkent. De érezte, hogy nem szabad mutatni a meglepetést és nem szabad feltűnően ellenkeznie.

— Kérem, báró úr — mondta óvatosan, — természetesen úgy cselekszem, ahogy önnek kellemes... Csakhogy, amint tudja, a saját kocsimon jöttem ide...

— Persze, persze, tudom. De úgy gondoltam, hogy együtt reggelizünk. Aztán pedig, akár az én kocsimon megyünk, akár külön-külön, az már mindegy. Nincs semmi, ami itt tartaná magát tovább a kastélyban s azt hiszem, rossz néven is venné, ha itt hagynám egyedül...

— Természetesen — felelte Ted udvariasan, — azonnal öltözöm s néhány perc mulva csatlakozom önhöz...

Báró Gleichburg arcára öntelt elégedettség ült ki. Hideg szemeiben gőgös öröm csillant meg: lám, milyen fölényesen rákényszerítette akarát a vendégére!

Távozni készült de hirtelen megállt, mert megpillantotta a nyitott tűzhely előtt térdeplő nőt.

Tednek megdobbant a szíve és ő is odanézett.

Megkönnyebbülve látta, hogy Cynthia közben ráhúzta a kendőt a fejére, úgy, hogy az arcából alig látszott valami. És mélyen lehajolva buzgón dolgozott...

— Hagyja békén azt a tüzet, Hilda — szólt rá a báró, — nincs rá szükség... Az uraság visszautazik már reggel Berlinbe. Maga pedig menjen a dolgára...

Azzal — nem várva feleletre, — kemény léptekkel kiment a szobából.

Ahogy becsukódott az ajtó mögötte, Cynthia felugrott.

— Minden elveszett — mondta kétségbeesve, — elviszi magát Berlinbe és maga onnan már nem segíthet rajtam...

— Semmi sincs elveszve — mondta Ted, miközben felugrott, gyorsan magára kapkodva néhány ruhadarabot, — voltam én már olyan életveszélyes helyzetben is, hogy percek alatt kellett döntenem és mégis kivágtam magam. Most pedig egy teljes félóra áll rendelkezésünkre. Meg fogom magát menteni, Cynthia. Bízzék bennem, drágám és ne féljen semmit... Várjon csak.

Gondolkozott egy pillanatig. A nő remegve állt előtte.

— Megvan! — mondta Ted és a nagy ruhaszekrényhez lépett. Kinyitotta és helyet csinált a ruhák között.

— Rejtőzzék itt el, Cynthia és várjon türelmesen. A többit bízom rám!

— Mit akar csinálni?

— Ne törődjék vele. Csak tegye, amit mondok...

A nő habozott egy pillanatig, aztán engedelmeskedett. Ted rácsukta a szekrény ajtaját és halkán fütttyentett a kutyának.

— Ide, Buddy!

A hatalmas állat engedelmesen lefeküdt a padlóra a szekrény elé.

— Nem mozdulni onnan, Buddy! — intette Ted, — és senkit közel nem engedni, amíg vissza nem jövök...!

Buddy nem felelt, nem ugatott vissza, csak úgy nézett csillogó szemmel a gazdájára, mintha azt mondaná:

— Igenis megértettem... Ide ugyan élve nem közelít senki!

És nyomatékosan kinyújtotta maga előtt két hatalmas lábát.

Ted ezalatt gyorsan felöltözött és lement reggelizni.

A báró már ott ült az ebédlőben és farkasétvágygal evett. Ted nem érzett semmi kedvet az evéshez, de kénytelen volt a látszat kedvéért lenyelni néhány falatot.

Közben beszélgetni kezdett a báróval.

— Mennyi idő alatt szokott Berlinbe érni,

Báró úr? Csak azért kérdem, mert tudom, hogy elsőrendű vezető...

A báró komor arcán meglegedett mosoly jelent meg.

— Elég jó vezető vagyok — mondta gögös al-szerénységgel, — egy-két úrvezető versenyen is résztvettem... Nem mondom, hogy a legjobb versenyző vagyok éppen...

— Miért ne mondhatná? — felelte Ted, — igenis, a legelső versenyzők közé tartozik, báró úr. Ha nem is nyerte meg a Grand Prixet, de azért gyönyörű teljesítményt csinált...

— Látott versenyezni? — kérdezte a báró.

— Persze, hogy láttam — füllentette Ted. — Hiszen azért mondom... büszke vagyok az ismeretségére, báró úr. Persze, más az a verseny-pályán hajtani, mint az országúton.

— Természetesen — felelte a báró egész fel-élénkülve. Szinte más szemmel nézett e pillanat-tól kezdve Tedre. Magában csodálkozott, hogy ismerhette ennyire félre ezt a fiatalembert. Igaz, hogy újságíró, de azért — lehet vele beszélni. És modora van, gentleman...

— Természetesen — folytatta a báró, — sok függ a kocsitól...

— Még több a hajtótól — felelte Ted. Idegek kérdése az egész...

— Az is! — bólogatott a báró. — Amint lát-tam, ön is egész jó sportkocsin érkezett...

— Tudja mit báró úr — mondta Ted hirtelen, — mit szólna, ha kihívnám egy kis versenyre? Igaz, hogy merészség tőlem olyan ellenfelet vá-

lasztani, mint ön, de én mindig hazárdőr voltam életemben. Versenyezhetnénk Berlinig...

A báró szemei egyszerre csillogni kezdtek.

— Remek! A kora reggeli órákban az országúton alig van forgalom.

— Hát akkor versenyzünk — mondta Ted vidáman. — Csak egy baj van...

— Micsoda?

— Nem tudom, mit csináljak a kutyával? Nem hagyhatom, hogy szabadon mászkáljon a kocsiban, mialatt a legnagyobb sebességgel rohagnok. Valami baj lehet belőle. Mindenesetre, idegesítene s még elveszteném a versenyt miatta.

— Hát hagyja az ördögbe azt a kutyát!

— Nem, azt nem. Hanem bezárom valami ládába, vagy kosárba s úgy viszem a kocsimon. A szobám előtt láttam egy nagy, üres kosárládát. Kölcsön adhatná azt erre a célra, báró úr?

— Micsoda kérdés!? Természetesen...

— Akkor megyek, mindjárt elintézem a dolgot...

Ted ezzel felsietett a szobájába, ahol Buddyt ott találta a szekrény előtt hűségeesen örködve. Csak akkor állt fel, mikor a gazdáját látta belépni.

Ted az ablakhoz lépet és kinyitotta. Kinézett. Az ablak a hátsó kertre nyílt és nem volt túlságosan magasan. A vastag kőfal széles párkányt alkotott.

— Gyere ide, Buddy — szólt az állathoz — ide fel! Hoppl! Ugorj egyet!

Buddy felugrott és Ted kitolta a párkányra.

— Ott maradsz, Buddy, amíg hívlak! És addig egy mukkot se, érted? Nem ugatni! Még morogni se...!

Azzal becsukta a színes ablak belső szárnyait s óvatosságból még a függönyt is ráhúzta, hogy a szobából ne lehessen látható, ami az ablakon kívül van.

Aztán kinyitotta a szekrényajtót és kisegítette Cynthiát.

— Kissé kényelmetlen lesz magának ebben a kosárban — mondta, — de ez az egyedüli megoldás. Ne kérdezzen semmit, nincs idő beszélni. Itt van egy pokróc és egy kispárna...

Cynthia nem ellenkezett. Már megszokta, hogy engedelmeskedjék Tednek és szó nélkül bemászott a kosárba.

Ted ráhajította a fedelet és lekötözte. Aztán megrántotta a csengőzsinórt.

— Vegyen maga mellé még egy szolgát — mondta az elősiető Theodornak, — és vigyék le ezt a kosarat a kocsimba. A kutyám van benne...

Theodor meghajolt és nemsokára visszatért két emberrel.

A két szolga felemelte a kosarat.

— Tyű de nehéz ez a kutya! — mondta az egyik.

— Vagy talán maguk gyöngék hozzá... — felelte Ted.

A két ember sértődött arcot vágott. Izzadva cipelték le a kosarat a lépcsőn, de nem szóltak többé egy szót sem.

Lent, a kastély előtt, már ott álltak a kocsik,

Elöl Ted sportkocsija, mögötte báró Gleichburg gyönyörű, áramvonalas nyitott túrakocsija.

A báró szeme ragyogott az örömtől, a verseny előrelátható izgalma már hatalmába kerítette.

— Gyerünk, egy-kettő... — mondta vidáman és sajátmaga segített a nagy kosarat betenni Ted kocsijába.

— Tegye rá a vászontakarót — ajánlotta, — hátha közben elkezd esni az eső...

Ted megfogadta a tanácsot és ráfeszítette a kosárra a vízhatlan takarót.

— Milyen csendes az a kutya ott bent — jegyezte meg a báró.

— Igen — felelte Ted közönyösen, — remekül van idomítva...

Azzal, hogy a figyelmet elterelje a kosárról, odament a báró kocsijához és nézegetni kezdte.

— Remek kocsija van, báró úr... Szabad megnéznem kissé?

— Tessék.

Ted odament a hosszú túrakocsihoz, nézegette a műszereket s szakértően bólintott.

— Ha a motorja is olyan kitűnő, mint kívülről...

— Nyolc cilinderes motorja van — mondta a báró némi göggel és már fel is emelte a motor fedelét. Ted belenézett a motorba, sőt itt-ott meg is tapogatta.

Báró Gleichburg még közben utasításokat adott a szolgának, aki ott állt az ajtóban. aztán visszafordult Tedhez.

— Azt hiszem, indulhatunk...

— Igen, igen — vakarta a fejét Ted — csak-hogy...

— Mi az? Meggondolta a dolgot. Megijedt a versenytől?

— Nem, csakhogy önnek annnyival jobb kocsija van, hogy adhatna némi előnyt...

— Annyi különbség nincs a két koci között. Az ön kocsija elég rendes, jó amerikai sportautó. Mehet vele százharász kilométeres sebességgel is. Egyébként sajátmaga mondta, hogy nem is annyira az autó fontos, mint a vezető tudása és lélekjelenléte.

— Semmi előnyt sem ad? — alkudozott Ted.

— Na, jó — mondta a báró, — menjen ki előre a parkból. Amikor kijut a kapun és kifordul az országútra — én is indulok.

— Rendben van — felelte Ted és már be is ült a kocsijába. Megindította a motort, bekapcsolt, ráhágott a sebességfokozóra és nekiszaladt a sárgákavicsos, kerti útnak, mely a kastély körül kanyarodva vezetett ki a parkból.

Mikor a kastély háta mögé ért, lelassított az egyik ablak alatt, amelynek párkányán ott ült nemán Buddy.

Ted halkán fütttyentett.

— Buddy, gyere ide! Ugorj!

A kutya félrevágta a fejét, mintha méregetné a távolságot, aztán nekirugaszkodott és hatalmas ívben vetette el magát az ablaktól. Éppen a kocsár tetejére esett, ami nagyot puffant alatta.

A kastély másik oldala felől ideges autókürtölés hangzott. A báró türelmetlenkedett. Vagy

talán meglátta a kocsin a kutyát, amit Ted a kapu felé hajtott.

De a kapus ekkor már kinyitotta a vasrácsos kaput és Ted nem törődött a báróval. Nekihajtott a kijáratnak olyan sebesen, hogy a kapus, aki a báró jeladására hirtelen újra be akarta zárni a kaput, ijedten ugrott félre.

Néhány perc múlva már zúgva repült Ted kocsija az országúton. Vissza sem nézett, hogy a báró követi-e.

Az első elágazásnál lekanyarodott és a Berlin felé vezető északi út helyett, délnek fordult.

Még jobban rálépett a sebességfokozóra s most már száguldva nyelte a kilométereket...

7.

A nap még a hegyek mögött volt, de a sugarai már felvetődtek a gyöngyházfényű égboltra.

Ted még mindig sebesen hajtott, anélkül, hogy visszanézett volna. Nem törődött vele, hogy követik-e, vagy nem? Jól ismerte az utat, mert a pár hét alatt, mióta Németországban tartózkodott, közben egyszer átment az autóján Csehszlovákiába és vissza is jött ugyanezen az úton.

Most is a csehszlovák határ felé tartott.

Egy sűrű erdősséggel borított hegyháton kúszott fel vele a kocsí. Az egyik oldalon sziklák voltak, a másikon mély szakadék. Itt már le kellett lassítani...

Ted figyelmesen nézett körül; valami alkalmas helyet keresett, ahol megállhasson. Végre egy beszőgeléshez ért, ahol leállította a kocsit. Gyorsan hátrament, lerántotta a vízhatlan ponyvát a kosárról és oldozni kezdte a köteleket.

— Cynthia — mondta halkán, — Cynthia! Jól van?

Csak valami panaszos sóhajítás volt a felelet.

Ted felemelte a fedelet.

— Na most már kijöhet! Kinyújtózkodhatik kissé.

Cynthia felállt, kimászott a kosárból és pislogott a napfényben.

— Hol vagyunk?

— Nemsokára szabad területen.

— Hogy kerültünk ide? Mi történt?

— Most nem érek rá elmondani. Nemsokára átmegyünk a határon. Nem szeretem ezt a kosarat. Nagyon feltűnő, kutatnák, hogy mi van benne. Meg kell tőle szabadulnunk...

És már fogta is a kosarat, felvitte az egyik sziklára és legördítette. A kosár egyik sziklától a másikhoz ütődve görgött alá, majd egy cserjésbe zuhant és eltűnt a sűrű bokrok között.

— Na, ez rendben van... — porolta le a kezét Ted és Cynthiahoz fordult, — most magát kell eltüntetnem. Sajnálom, de még egy kis kényelmetlenségen kell keresztülmennie. Csak amíg a határon átérünk...

— Hová akar bujtatni?

— Hátra, a kocsi podgyásztartójába...

Felhajtotta a roadster gömbölyű hátsó részét.

— Ez az üreg, ahová a podgyászokat teszik, a kocsimon sokkal mélyebb, mint más kocsikon. Direkt csináltattam így, mert néha hosszú útra mentem sok mindenféle holmival. Másson csak be szépen. A ruháját szerencsére nem kell feltenni...

Cynthia végignézett magán és kissé mintha elpirult volna: még mindig a maszatos cselédruhában volt. Vagy talán az csalt ki pirosságot az arcára, hogy Ted átölelte a derekát, amikor felsegítette a hágsóra, hogy be tudjon lépni a hátsó ülésre?

De nem volt idő beszélgetni.

Cynthia gyorsan lekuporodott és kínosan próbált elhelyezkedni új rejtekhelyén.

— Csússzék egész hátra — mondta neki Ted.
— Ha összehúzódik, keresztbe is elfekhet...
Úgy kisebb helyet foglal el.

Cynthia engedelmeskedett. Csakugyan, olyan kis helyet foglalt el, hogy mikor Ted betakarta valami holmival, olyan volt, mintha néhány rongyon kívül nem lenne más ott a nagy podgyász-tartó mélyén.

— Így — mondta Ted, — most aztán Buddy is elfér itt... Buddy! Gyere ide!

A kutya néhány ugrással ott termett.

— Ez a te helyed itt, Buddy! Nyitvahagyom a tetejét, úgy, hogy szívhatod a levegőt. De senkit nem engedsz ide, érted! Ugatni, morogni, érted?

Buddy feleletként hangosan kezdett ugatni.

— Úgy, úgy — bólogatott rá Ted, — amilyen

mérgeesen csak tudsz! És a fogakat is vicsorgatni kisé, ha közeledni akarnak...

Azzal visszaült a kormánykerék mellé, rákapcsolt és újra nekiindult az útnak.

Negyedóra múlva a határhoz ért. Két álmos határőr lépett ki az őrházból.

Az egyik őr az útlevelet kérte. Ted megmutatta és az őr szalutált: megismerte az amerikai ujságíró, aki nemrégiben ment át a kocsijával ugyan-ezen a ponton.

A másik őr a kocsit kezdte vizsgálni.

— Mit visz?

— Semmi elvámolnivalót — felelte Ted nagyot nyújtózkodva és egy ásítást nyomott el.

— Ott mi van? — kérdezte az őr és a podgyásztartó felé mutatott.

— A kutyám! Az az ő lakosztálya...

Az őr arra felé közeledett, mire Buddy rávilantotta a szemét és morogni kezdett. Csak csendesen morgott, de mélyen, mintha a gyomrából jönne a hörgés és felhúzta felső ínyét, úgy, hogy kivillantak hatalmas fogai...

— Milyen vad ez a kutya! — jegyezte meg az őr tisztes távoból.

— Nem vad az — mondta derűlten Ted, — csak eldugott ott néhány csontot és azt félti. Talán attól tart, hogy megvámolják...

Az őr hátralepett.

A másik őr, aki nyilván felettese volt emennek, közbeszólt:

— Ismerem az urat, amerikai ujságíró. Nem valószínű, hogy csempész!

Visszanyújtotta az útlevelet.

— Rendben van, kérem, lehet tovább hajtani...

★

— Tessék... — mondta pár perc múlva Ted, — most már kijöhet Cynthia. Most már szabad, senki sem üldözi...

Cynthia Ashton kikászálódott s ahogy lelépett a földre, melyet lélegzett, nagyot nyújtózkodott, úgy hogy az ócska kis ruha megfeszült karcsú alakján, aztán felnézett a reggeli világosságban tündöklő égre és a szeme ragyogni kezdett.

— Nem hiszem — mondta boldogan, — ez nem igaz, nem lehet igaz... Hogy itt vagyok, hogy szabad vagyok! Mondja, hogy csinálta?

— Nagyon egyszerűen. De ne erről beszéljünk. Magának más ruha kell, bizonyára szeretne megmosdani is és enni...

— Igen, igen, de hogy lehet az, hogy Oszkár nem ért utól bennünket? Hiszen ő olyan kitűnő hajtó. És remek kocsija van. Amíg a kosárban kuporogtam, folyton azon remegtem, hogy egyszer csak vége az egésznek, lefognak, kirángatnak a kosárból és visznek vissza. Amikor indulunk, erősen figyeltem a kosárban és hallottam, amit beszéltek. Hogy lehet az, hogy a báró nem tudta behozni azt a kis előnyt?

— Nagyon egyszerűen — mosolygott Ted. — Ugyanis én csak mondtam, hogy versenyezni akarok vele, de valójában semmi kedvem nem volt hozzá. Éppen ezért, amíg a kocsija körül

motoszkáltam, szépen kivettem a karburátorból egy kis alkatrészt. A karburátor fedősipkáját, amit könnyen le lehet emelni s ami nélkül nem működik az egész. Azt hiszem, még most se tudja megindítani a kocsiját...

Cynthia nevetni kezdett.

— Na végre — mondta Ted, — csakhogy nevetni látom. És nifil! Most látom először a fogait is. Gyönyörűek!...

— Ne bolondozzon — nézett rá Cynthia —, arról beszéljen, hogy mit fogunk csinálni? — Hová megyünk?

— Először Prágába. A követségen van némi kis összeköttetésem, s minthogy maga amerikai lány, szerzünk magának útlevelet.

— És aztán?

— Aztán... — mondta Ted —, nekem vissza kell mennem New Yorkba...

Egy könnyű, finom női kéz símult a kezére.

— Akkor hazamegyünk, Newyorkba...

8.

A „Leviathan“ elhagyta az Ambrose világítóhajót, mely csillogó lámpával szelíden ringott a hullámokon, hűségesen őrizve a newyorki öböl bejáratát.

Az ég alján, ahol rózsaszín fénysáv jelezte az új nap felkeltét, halvány halmok bontakoztak ki.

— Azok a jersey-i partok... — mondta Cynthia.

Ott állt a fedélzeten, a korlát mellett s a sapka alól kibomlott fürtjeivel játszott a reggeli szél.

— És az ott, Brooklyn — mutatott egy másik földsávra Ted —, megérkeztünk végre...

— Alig merem elhinni — nézett Cynthia maga elé álmodozva —, olyan volt az egész, mint egy álom... Most úgy tűnik fel mindaz, amit a férjem oldalán átéltem, mint valami lidércnyomás. A menekülésünk alatt pedig olyan szorongást éreztem, mint mikor valaki kínlódva próbál felébredni egy szörnyű álomból s még a reggeli világosságnál is kalapál a szíve s alig meri elhinni, hogy csakugyan megszabadult...

— Nemsokára meglátja a felhőkarcolókat — mosolygott Ted —, s akkor remélem, elhiszi végre, hogy teljesen szabad!

— Testileg igen, de lelkileg nem — sóhajtott a nő —. Elfelejtí, hogy tulajdonképpen még mindig a felesége vagyok.

— Még mindig szereti?

— Nem. De addig nem érzem magam szabadnak, míg törvényesen el nem választanak tőle. Félek, nagyon félek, hogy nem lesz könnyű ezt a boldogtalan ügyet olyan símán befejezni.

— Dehogy is nem. Ha a báró nem akar beleegyezni a válásba, kényszeríteni fogjuk. Öméltósága most meg van fogva, a markomban tartom. Le fogom leplezni...

— Várjunk ezzel — mondta Cynthia —, nem kell sietni azzal a leleplezéssel...

— Mért? Mikor ilyen szenzációs ügy van a kezemben, amit megírhatok! Nem mindennap akad ilyen hatalmas eredeti riport! Az Evening Tribune példányszámai megint ezekkel fognak emelkedni, a szerkesztő boldog lesz s az ujságíróklubban zöldülni fognak az irigységtől a kollégáim!

— És nem gondol arra, hogy mi lesz ennek a következménye a báróra nézve?

— Azzal nem törődhetem. Különben is megérdemli. Azonkívül elsősorban ujságíró vagyok.

— Még pedig javíthatatlan ujságíró. Gondolja meg, hogy ha a bárót leleplezi, azzal egyúttal halálra is ítéli. Mostanában ott nem bánnak enyhén a kémekkel, hanem kivégzik őket.

— Hiszen tudom — suttogta maga elé megborzongva —, lefejezik őket...

— Hát jó, majd megbeszéljük a dolgot — mondta Tedd kelletlenül —, talán találunk más megoldást is. Egyelőre ne izgassa magát ilyen gondolatokkal, Cynthia. Gyerünk reggelizni...

Lementek a Leviathan étkezőtermébe, ahol a pincérek már sűrűve hordták körül a reggelit a farkasétvágyú utasoknak.

Mire újra feljöttek a fedélzetre, a Leviathan már méltóságteljesen uszott el a Szabadság-szobor mellett s a selyem kékségű égre felrajzolódtak a parton a felhőkarcolók karcsú körvonalai. Apró vontató gőzösök rajzolták körül a Leviathant, az oldalához nyomultak s lassan, lihegve vontatták, tölték be a hatalmas óceánjáró lomha testét a dockba...

A parton egy kövér hölgy fogadta Cynthiát heves öleléssel.

— A nagynéném — mutatta be Cynthia a kövér hölgyet —, Aunt Margaret. Nála fogok lakni...! A viszontlátásra, Ted. Hívjon fel holnap...

*

— Cynthia — mondta Ted türelmetlenül a következő napok egyikén —, el kell mondania végre mindent, amit a férjéről tud. Láthatja, hogy nincs más módja a szabadulásra. A báró nem is felelt azokra a sürgönyökre, amikben beleegyezését kérte a váláshoz. Gondolja meg végre a dolgot, Cynthia, adja meg nekem az összes adatokat s rövidesen szabad nő lesz...

— Jó — mondta halkan Cynthia —, elmondok magának mindent, amint odaérünk valahová és megállunk... Addig még gondolkozom...

Ted fürge sportautójában ültek, amely símán futott át a Washington-hídon a Hudson folyó másik oldalára. Dús, lombos erdőség mellett vezetett el a széles cementút. Keresztül vágtak a hatalmas parkon, amely a West Point kadétiskolát övezte, majd ráfutott a kocsira a Kings Highway-ra, amely a folyó parton kanyargott végig, hűségeesen követve a széles, hömpölygő víz és a parti hegység szeszélyes vonalait.

Egyre magasabbra értek s egyre keskenyedett a hegyoldali sziklákba vágott kanyargós út.

Cynthia többször hátrafordult, mintha megakarna győződni valamiről.

— Mit néz? — kérdezte Ted.

— Követnek bennünket — mondta Cynthia elhalványodva, idegesen.

— Persze, hogy követnek — próbálta Ted megnyugtatóan mosolyogva —, nem egy autó jár erre s minthogy az út szűk és veszélyes, csak sorjában mehetnek...

— Nem, nem, az az autó minket üldöz! Mielőtt átjöttünk a hídon, már észrevettem, hogy állandóan a nyomunkban van! Akkor gyorsít és lassít, amikor mi. Nézze csak meg...

Ted nem fordult hátra, hanem a tükrökből próbált meggyőződni róla, hogy véletlenről, vagy tervszerű üldözésről van-e szó. A hátuk mögött levő autó eltűnt egy kanyarulatnál, de aztán újra felbukkant s makacs kitartással haladt utánuk, sőt, úgy látszott, hogy igyekszik beérni őket.

Ted ráhágott a sebességfokozóra és a sportkocsi futása meggyorsult. De ugyanakkor meggyorsult az utánuk haladó kocsi irama is.

Vad rohanás következett a keskeny, egyre kanyargóbbá váló hegyi úton.

— Azt az átkozott... — morogta Ted összeszorított fogakkal.

— Mi az? — kérdezte Cynthia ijedten.

— Ted nem felelt semmit. Nem akarta Cynthiat megijeszteni és így nem árulta el, hogy az utánuk haladó kocsi első ülésén, az ismeretlen soffőr mellett egy kézi golyószórót látott, melynek csöve fenyegetően meredt feléjük.

Semmit sem szólt, csak összeszorította a fogát s még jobban fokozta a sebességet. Most már

észvesztő, lélegzetelállító gyorsasággal repültek a veszélyes, keskeny úton, ahol egyetlen kisiklás, egyetlen hibás rándítás a kormánykeréken biztos halált jelentett volna.

Magasan a folyó fölött vezetett az út, az egyik oldalon sziklák hajoltak fenyegetőleg felénk, a másik oldalon pedig csak egyszerű fakorlát őrizte a meredeket, aminek az alját a Hudson veszélyes sodrú vize mosta.

— Nem hittem volna, hogy annak a gazembernek a keze elér idáig is! — morogta Ted.

— Mondtam, hogy cinkosai vannak — remegett Cynthia, — mindenütt vannak cinkosai!

— De hogy értesíthette őket?

— Bizonyára táviratilag! Egyszerűen táviratozott nekik, hogy tegyenek el láb alól... Van azoknak mindenre szótáruk, amit csak ők ismernek.

— Na majd elbánunk velük.

— Hogyan? Mit akar csinálni?

A

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

régi számai megrendelhetők

vidéken az árusítóknál,

Budapesten a kiadóhivatalban

V.,VILMOS CSÁSZÁR-UT 34. SZAM

Ted nem felelt. Nem volt idő magyarázni. De magában már határozott. Jól ismerte az utat s erre alapította tervét. Valószínűnek látszott; hogy üldözői idegenek voltak, nem ismerték jól a környéket s csak azért nyomultak most erősebben utána, mert azt hitték, hogy a keskeny, kevésbé forgalmas hegyi úton feltűnés nélkül végezhetnek vele...

Ted kocsija egy meredek kanyarulathoz érkezett. Az út egy hatalmas sziklakiszögélést került meg, amely merészen kinyúlt a víz fölé.

Ted tudta, hogy itt nem lehet többé sebesen hajtani. Lelassított az utolsó pillanatban, óvatosan vette a kanyarulatot, aztán a szikla mögött teljesen megállította a kocsit — még pedig keresztben.

— Mit csinál az Istenért? — kérdezte Cynthia ijedten.

— Felvesszük velük a harcot — mondta Ted komoran.

— De hiszen nincs magánál fegyver!

— Nem is lesz rá szükség! Jöjjön Cynthia!

Megragadta a nő kezét, kirántotta a kocsiból s küszni kezdett vele felfelé a sziklán.

Nem jutottak még magasra, mikor máris hallották a másik kocsi közeledését. A következő pillanatban már ott is volt az üldözők autója. Csak annyit láttak, hogy két széles pofacsontú, vad külsejű idegen ül benne. Az egyik vezette a kocsit, a másiknak a keze a fegyveren volt. Tüzelní akart, de nem volt ideje rá. Az autó csúszó kerekekkel, sikító fékkel vette a kanya-

mulatot s úgy látszott, hogy nekirohan a sportkocsinak. De nem, a vezető hatalmasat rántott a kormánykeréken, hogy elkerülje...! A következő pillanatban recsegve tört össze a fakorlát a nekiütköző autó súlya alatt. Aztán vad ordítás s az üldözők autója zengő esaltanással gurult lefelé a meredeken a folyóba...

Ted ott ült a kis szalonban Cynthia mellett.

— Most már mindent tud — mondta a nő, — elmondtam mindent, tudja az összes adatokat, leplezze le a bárót... Nem tehetek róla, ha eléri a sors!

— Már elérte — felelte Ted csendesen és egy papírlapot húzott ki a zsebéből. — Nézze, itt az Associated Press távirata. A német kormány lefogott egy kémcsoportot, letartóztatott egy Theodor Kostoc nevű orosz vezérkari tisztet, aki megvesztegetéssel dolgozott s már régóta figyelték. Báró Gleichburg öngyilkos lett...

— Szerencsétlen — sóhajtott Cynthia s arcát a kezébe temette.

Hallgattak. Csend volt pár pillanatig.

— Nézze Cynthia — mondta Ted gyöngéden, — el kell felejtetni. Nem tehet okosabbat, mintha igyekszik elfelejtetni az egészet, kitörli az emlékezetéből a bárót, mintha nem is ismerte volna soha... Aztán, ha remélheinném, hogy azt tudná érezni irántam, amit én maga iránt...

— Nem lehet tudni, mit hoz a jövő... —

mondta Cynthia melegen és a kezét nyujtotta, — csak azt tudom Ted, hogy maga egy drága fiú... és talán máris azt érzem maga iránt, amit maga érez irántam...

Lehajtott fejjel, szinte suttogva tette hozzá:

— Vagy talán még többet...

VÉGE.

GERGELY MÁRTA

a Mikszáth-díj nyertes, ismertnevű írónő nevét találja az olvasó a Világvárosi Regények legközelebbi számának a fedelén. Ezúttal úgynevezett kényes témához nyúlt, amelyet azonban izléselesen és olyan bájosan oldott meg, hogy olvasóink leánytáborra is zavartalan élvezettel fogják olvasni. E lebilincselően érdekes, remek regénynek a címe:

A szerelem gyermeke.

433. KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Angol költői mondás
10. Háborús
11. Rálicitál
12. Főzelékféle, névelővel
13. Messzebb
14. Gallium jele
15. Kémlel
18. Védő
20. Sivatag
22. Nem érzékelhető
25. Fegyintézet van itt
26. Ábrázat
27. Azok
30. Ugyancsak
31. Régi pesti fürdő neve
33. Latin megszólítás
36. Megbánta, hogy odaadta
38. Dal
39. Vissza: ipari növény
41. Aszódi Hockey Egylet
43. Fordított mássalhangzó
45. Balaton lefolyása
47. Fejed alá
48. Meg... , megsejt valamit
50. Ismert futballista

FÜGGŐLEGES:

1. Seneca mondta
2. Tó, angolul
3. Cukros

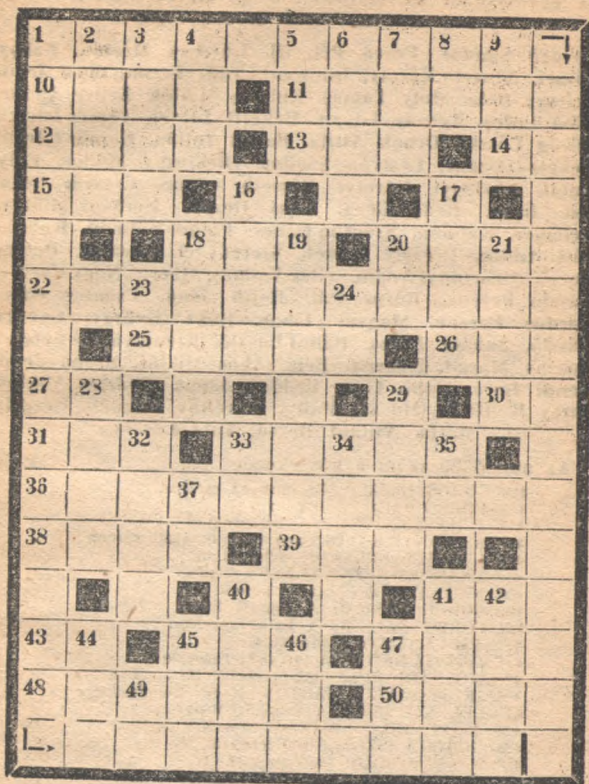
4. Idegen „Lili”
5. Főutvonal rövidítése
6. Izrael első királya volt (ékezet felesleges)
7. Vissza: szappanmárka
8. Fa része
9. Többet! többet!
16. Régi nép
17. Olasz hadikikötő
18. Jó, ha teljesül
19. Török
20. Gőzhajózási Társaság
21. Olasz város (híres rádióleadó)
23. Törvényhatóság, rövid.
24. Egyforma betűk
28. A gyilkosok őse
29. Fém
32. Ravasz fogás
33. Névelő
34. Igecsoport
35. Ő — németül
37. „Sajátkezűleg” jele
40. Európai főváros
41. Disznóvénny
42. Fa-féle
44. Tagadószó
45. Költői „szív”
46. Erdélyi folyó
47. Hivatal, más nyelven
49. Salamon Béla

432. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE.

Vízszintes: 1. Szabó, 5. Weber, 9. Akarom, hogy szeressetek, 11. Okos, 12. Ugye, 13. Ba, 14. Aztán, 17. SS, 18. Ars, 20. Eol, 21. Pze, 22. Ózon, 24. Dőre, 26. A mérés, 28. Tera, 30. TTT, 31. Lom, 33. Der, 34. Hívó, 36. Keress, 38. Sera, 40. Luas, 41. Szt, 42. Dél, 44. Len, 46. Őt, 47. Fakép, 49. Tó, 50. Ráma, 52. Ikes, 56. Zsiga, 57. Zerge.

Függőleges: 1. Szoba, 2. Akó, 3. Basa, 4. Ór, 5. WM, 6. Ehun, 7. Bog, 8. Riese, 9. Akarom tisztán lássatok, 10. Otjó, 15. Zenél, 16. Áld, 19. Szétvet, 21. Predeal, 23. Or, 25. Őt, 26. Ath, 27. Sok, 29. Ars, 32. Mellé, 35. Ór, 37. Ru, 39. Ada, 41. Söröz, 43. Ekes, 45. Noske, 47. Faág, 48. Pite, 51. Mli, 53. Kor, 54. Sa, 55. Az.

433. KERESZTREJTVÉNY.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeregy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy, Sztrókay Kálmán, Gergely Márta, Villant Rezső, Tabi László

Az utolsó 20 szám a következő:

414. GÖRÖG LÁSZLÓ: Bolrány az estélyen
415. FORRÓ PÁL: Talált pénz.
416. JUHÁSZ LAJOS: Pesti betvárok.
417. ASZLÁNYI KÁROLY: A másnak ásott verem.
418. LELESZY BÉLA: A övidhullám.
419. CSÖNDES GÉZA: Az első ballépés.
420. NAGY KÁROLY: Gladys pofont kap.
421. GÖRÖG LÁSZLÓ: A tóparti titok
422. FORRÓ PÁL: Az a buta szerelem!
423. TABI LÁSZLÓ: A lila bagoly.
424. JUHÁSZ LAJOS: A tolvaj szerencséje
425. NÓGRÁDI BÉLA: A táncosnő hozománya
426. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Negyven másodperc
427. LELESZY BÉLA: A sanghái kosár.
428. ÁKOS MIKLÓS: A szerelmes szélhámos
429. GÖRÖG LÁSZLÓ: Első szerelem
430. NAGY KÁROLY: Csók az utcán
431. FORRÓ PÁL: A címkosok.
432. JUHÁSZ LAJOS: Az ítélet jogerős!
433. GOSZTONYI ADÁM: Üzenet Perzsiából.

